

הזמר

בלארוס

איכר אחד בכפרנו אהב לשיר. אלא שהקול שלו היה מזייף והאוזן שלו, כאילו דוב דרך עליה. אבל בכל מקום בו התאספו יותר משלושה שכנים, שם גם הוא בא ושר.

כך קרה גם יום אחד כשראה כמה שכנים יושבים על הספסל ומשוחחים. הוא בא ושר שיר שמח, אבל איש לא צחק. שר שיר עצוב, אבל כולם התפזרו מיד. רק אחד נשאר, מקשיב ומנגב דמעות.

הזמר הסתכל עליו והשיר שלו נעשה עוד יותר עצוב. גמר לשיר ושאל:

"יפה אני שר?"

"ממש לנפשי נגעת בשירה שלך" עונה לו האיכר "בדיוק כפי שפעה העז שלי,

כשזאבים טרפו אותה. כשנזכרתי בה, המסכנה, שבחלבה האכילה את הילדים שלי, לא יכולתי לעצור דמעות." מאז, כשלזמר שלנו שיר התחיל לדגדג בגרון, הוא הלך לשיר מה שיותר רחוק מהכפר.